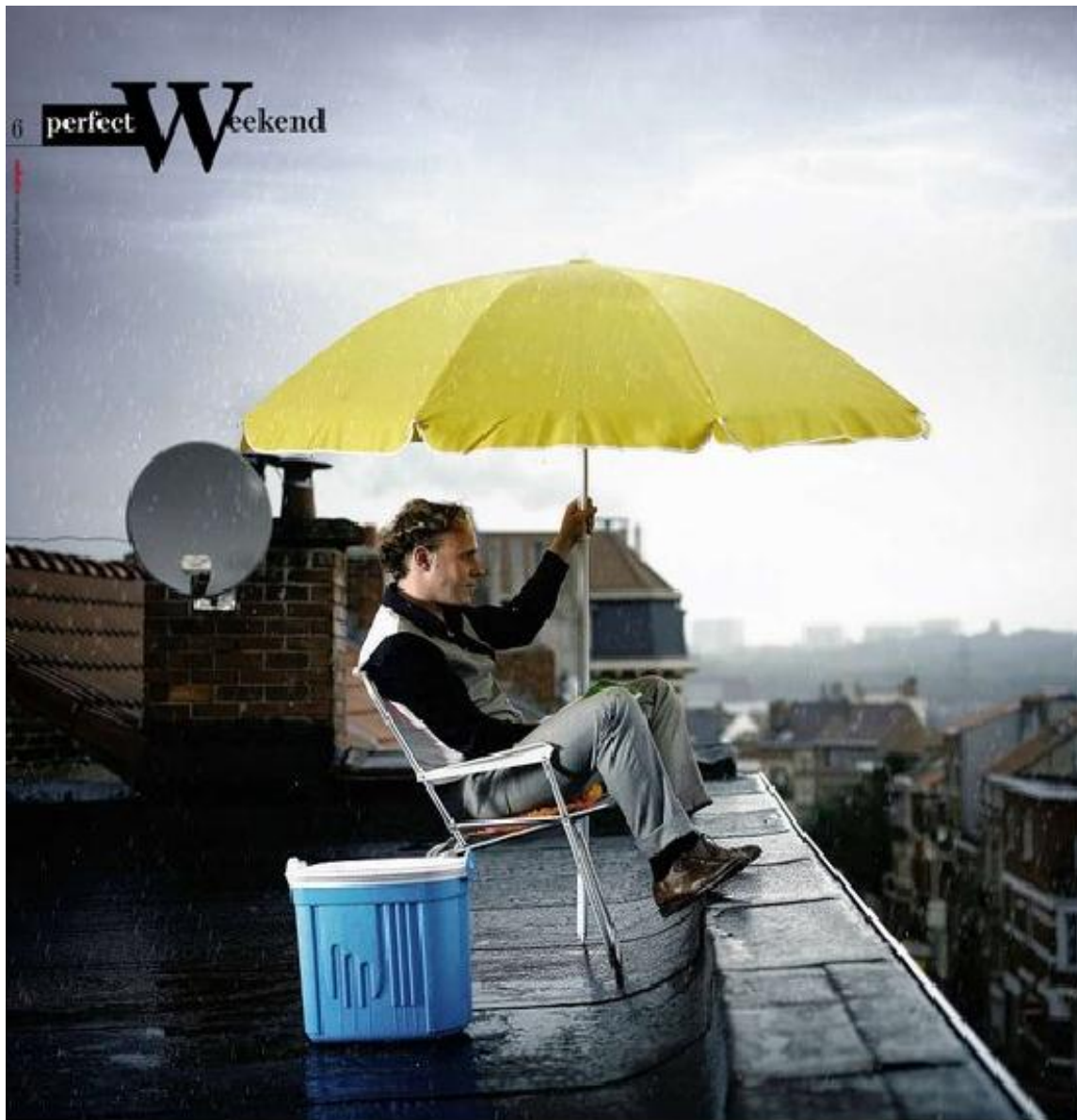

KAMPEREN IN DE REGEN EN IK ZIT WEER VOL IDEEËN

Jef Neve (33) is de succesvolste jazzpianist van ons land. Op 21 september komt zijn nieuwe plaat 'Imaginary Road' uit, waarna hij ook toert.

'Als ik echt wil ontspannen, ga ik kamperen. Hotels associeer ik niet met vakantie, omdat ik er op tournee al continu in vertoef. Ik zit het jaar door ook al zo vaak in het vliegtuig dat ik op vakantie niet nóg eens de behoefte heb om ongelofelijk lang te vliegen naar een bestemming. Geef mij dan maar een autovakantie met een tent en een camping op een idyllische plek.'

'De voorbije zomer waren we tien dagen in Bretagne. Daar hebben we echt de tijd genomen om mooie plaatsen te ontdekken en te leven op het ritme van de natuur. Dat daar wel eens ferme regenbuien bijhoren, neem ik er met plezier bij. In Dinan, een klein stadje in de buurt van Saint-Malo, leek het alsof de middeleeuwen pas achter de rug waren. En in Vannes kampeerden we aan een baai met een fantastisch strand. Tijdens zo'n buitenvakantie kan ik pas na een tijdje afstand nemen van mijn muziek en carrière. Maar terug thuis zit ik weer vol plannen waar ik mijn manager helemaal mee overdonder.'

'Sinds een jaar of twee schilder ik in mijn vrije tijd. Therapie op doek noem ik dat. Het is zowat het enige moment dat ik niet met muziek in mijn hoofd zit. Paul Klee en Wassily Kandinsky zagen een link tussen muziek en schilderkunst. Ik niet. Zodra ik aan mijn schildersezels zit, telt niets anders meer. Ik neem kunst

erg serieus, ook al heb ik niet echt schilderstalent. Het maakt ook niets uit: ik amuseer me te pletter en het is ongelofelijk ontspannend.'

'Het idee dat ik mij op een vrije avond bij mijn ezel kan installeren en daar ongestoord zolang kan doorwerken als ik wil, is bevrijdend. Het scenario van zo'n avond is wel vaak hetzelfde: in mijn hoofd heb ik een idee, maar ik krijg het niet op doek. Dan voeg ik extra kleuren toe tot het resultaat totaal niet meer lijkt op wat ik oorspronkelijk wou. Meestal is het uiteindelijke werkje maar niets. Veel te naïef geschilderd en zo. Ach, ambitie heb ik toch niet. En een oeuvre opbouwen wil ik al helemaal niet. De doeken die ik maak, geef ik bijna allemaal weg. Als ik mensen een plezier kan doen met 'een echte Neve' ben ik tevreden.'

'De schildersvonk komt, denk ik, van mijn grootvader. Hij was een meubelmaker die in zijn vrije tijd replica's van Rubens en Brueghel schilderde. Technisch best wel goed eigenlijk. Toen ik op een dag voorbij een schilderswinkel wandelde, wou ik er plots ook zelf aan beginnen. Aan de winkelbediende zei ik: 'ik wil leren schilderen, maar ken er niks van. Kan je me op weg helpen?' Een half uurtje later reed ik met een volle auto naar mijn atelier in Schaarbeek. Ik was gelanceerd.'

'Net zoals er computernerds bestaan, kan je ook spreken van pianonerds. Soms neigt mijn bestaan daar angstvallig naar. Gelukkig heb ik veel vrienden die geen muzikant zijn. Met hen een partijtje squashen of badmintonnen doet altijd enorm veel deugd. En een avondje doorzakken in Hot Club de Gand in Gent of de Cobra Bar in Brussel, zonder één woord over muziek te reppen, blijft een zaligheid. Ik heb gemerkt dat ik zulke momenten nodig heb om interessante muziek te blijven maken. Zonder een rijk sociaal leven krijg ik die notenbalken en solo's niet gevuld met ideeën.' S

Tekst: Thijs Demeulemeester Foto: Lieven Dirckx